

Έτος ἀριθμοῦμεν πρῶτον
εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φῶτων

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλοῦμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κ' ἀπ' ὅλους θέλουμε γερὴ ποσότητά
γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)

Ἡ Συντροφιά

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκα
τῆ «Σπίθα» μας συντάσσει
κ' ἔτι κακὸ ἴσθον τόπο μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Ἐννὰτο φύλλο βγάζουμε
κ' ἐγράψαμε κουρκουτι
ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ξανά
μας μύρισε μπαροῦτι

Ὁ Κουρτοφλέβητος ἐπὶ
μετράει ὡς τὰ τόρα
κ' ὅλοι χαμένα τᾶχουμε
σὲ τούτην ἰδὴ τὴ χώρα

Ἡ κορυφαία εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάχῃ τὸ γινώσκον ὅτι
μέρος ὅπου βρίσκεται
τὸ «Νέον Ἡρακλειότιον».

Ὁ Τζανέτος κ' ὁ σιόρ Ντάντης
συζητοῦνε θαυμασιῶς
κ' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσιάζουσι.

Τζανέτος: Πά ἔπαυες σιόρ Νιάντη μου
τὰ σημεῖνά μαριάνα;
Πινηκὰν τὰ πολιτικά
μέ τὴν Τοῦρκιά σουλάτα.
Κ' ὅπως ἐγὼς ἐδιεβάξα
τα τελευταία φύλλα
τὸ σῶμά μου κυρίως
φόβος κ' ἀνταρξία.

Σιόρ Ντάντης: Πάλι τα ἴδια φίλε μου
εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας;

Τζανέτος: Ἀρχίζου καὶ λαδοῦνε
τὰς παληοκαρμπίνιας.
Πόλεμος, ἐπιστροφίευσί
θά γίνῃ ἀπὸ τὸ λαὶ
ἀφοῦ τὸν Πατριάρχη μας
ὁ Τοῦρκος κρηγιάει.

Καὶ σὲ λιγὰν σὶὸ χακί
θέ νὰ ντυθοῦμε ὅλοι
ποῦ νὰ τοὺς πάθουν ὅσοι φταῖν'
οἱ θηλυκοὶ διαόλοι.

Σιόρ Ντάντης: Μωρ' τί μου λές Τζανέτο μου
πόλεμος πάλι ἀρχίζει;
Ἀπ' τὸ κακὸ ἡ καρδοῦλα μου
ξεσχίζεται, ῥαίτζει.
Ἀκόμα δὲν ἐννοιώσαμε
τὸ εἶναι μας ἐν τάξει
καὶ λές τὸ μπάρια—μποῦμ—
μπάμ—μποῦμ
ξανά νὰ μᾶς ταραξῆ;

Τζανέτος: Πὰ πᾶ μοι ἤσουνε καὶ σὺ
κ' εἶδες τὰ ὅσα γίνηκαν
εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν;
Ὀπισθοχώρησ' εἶδες καὶ φωτιὰ
ἀλλοδαμοῦς κ' ἀνταρξία
καὶ νὰ τὰ κάνουν σὶὸ βρακί
σιόρ Νιάντη ἀπ' τὴν τρομάρα;

Σιόρ Ντάντης: Ἀδιὰ ποῦ λές Τζανέτο μου
τὰ εἶδα πέρα ὡς πέρα.....

Τζανέτος: Καὶ σὺ λοιπὸν πολέμουνης
ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
Ποῦ χάθηκαν πολλὰ πιδιά
ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα,

παιδιά ποῦ εἶχαν σὶὴ θωροῖά
περίσοια ὠποσγάδα;
Σιόρ Ντάντης: Δὲν ἐπολέμησα ἐγώ..
δὲν ἤμουν κακοῖνι...
Τζανέτος: Ἀλήθεια τὰ εἶδες τὸ λοιπὸν
σιόρ Νιάντη σὶὴν ὀθόνη;
Σιόρ Ντάντης: Ἀμὲν νομίζεις ἰά-
χου
σὶ ἀλήθεια τὰ γινάλα μου
ν' ἀφήσω σὶὴν Λοῖα γῶ
τὰ φοροκόκαλά μου;
Ἴξ ἄλλου τί μοῦ κάμινε
αἱ Τοῦρκοὶ νὰ τοὺς σφάξω
κ' ἀπὸ τὰ σάϊτα τοῦς φτωχοῦς
ὄξω νὰ τοὺς πετάξω;
Τζανέτος: Ἄ!.. Σώνει!.. Σέ, καὶ ἄ-
λαβα...
"Ἄς μείνῃ αὐτὴ ἡ ὀμιλία...
Σιόρ Ντάντης: Κ' ἄς ἔθοδουμε σὶὰ
σάϊτα ποῦ ἐβάλαν σὶὴν πλατεία.
Τζανέτος: Ὁ!.. Ναί! Γιὰ πᾶς μου,
Νιάντη μου,
τὶ θέλουν ἡ κοκ' ἴνες
π' ὅλο τὸν τόπο ἐκλασαν
σὰν τοὶ ἀρχαῖοι Ἰσογόνοες;
Σιόρ Ντάντης: Ἀντίς Τζανέτο θ'
ἀσκοδοῦν
σὰν ἔρθῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα
ὁ Δημάρχος ποῦ πᾶγες κεί
νὰ παλῆτῃ τὴν μπαρλίνα.
Καὶ σὴν γροῖση ἀπὸ κεί
θα ἴδῃς καὶ θ' ἀπορήσῃ:
κ' ἂν τοῦθοῦν ἐλά βολιὰ
τὰ μάτια σου θὰ κλείσῃ.
Καὶ μπρὸς σὶὰ φῶτα τὰ
πολλά
ποῦ ἴστους κροφτοῦ θ' ἀνάψουν
θὰ λές πῶς ἐθαλήκινε
τὴν πόλι μας νὰ κάψουν.
Γιατ' εἶναι βλάταις λεκ' ἰσιμὸς
καὶ μετὸ «τὶκ» ἀνοίγει
καὶ μετὸ «τάκ» σοῦ δίνει φῶς
καὶ μετὸ «τῶ» σὲ πᾶγει.
Τζανέτος: Ἄσ νὰ ἴδοῦμε τὸ λοιπὸν
κ' ἐπιτα συζητοῦμε.
Πρὶ τῶρα εἰς τὰ χέρια μας
ὅλοι κερὰ κροτύμε.

Ὁ Νικολέτος νησιτικός
μέ τὸν Προβιά χορτάτο
γιὰ τὴν ἀκριβία τῶ ζωῆς
τὰ φέρνει ἀνω—κάτω

Νικολέτος: Γεῖά σου Προβιά! Τί γίνεσαι;
Ποῦ ἦσουν τόσα χρόνια;
Εἶν' ἡ φίλιμα μας παληά
καὶ θὰ κοιτήσῃ αἰῶνια.
Γι' αὐτὸ καὶ σὲ θυρόμωρα
σὶὰ τόσα βιάσά μου
ἀπ' τὴν ἡμέρα π' ἐφυγες
καὶ πᾶγες μακρονά μου.
Φχαριστήμενος φαίνεσαι
καὶ σὶὴν κοιλιὰ χορτάτος
καὶ μετὸ τὴν ἰξία τάλιτσα
θάσαι πολλὰ μοιάτιος.
Ἐγ' ὁ φτωχὸς ἐπεινάσα
κ' ἀπ' τὴν ἀδεκαρία
πολλὰς φορὰς ἐκοιμήθηκα
καὶ τὴν ἀδιοκτοῖτι.

Χαρά σ' ἐκεῖ-ους τοῦ πολλῷ
ἢ λίγο χορταμένοι
φαίνονται σ' ὅλους ἀσχετοῦς
καὶ τρισηντοχασμένοι.
Προβιά: Ἐκαμα ἰάλλαρα πολλὰ
καλέ μου Νικολέτιο...
Νικολέτος: Γι' αὐτὸ προχτές μοῦ ἐπῆγες
σὶὸν καφετὴ «σουροπέτος»
Τί θές νὰ πῶ ἐγ' ὁ φτωχὸς
καὶ κοινοδωριασμένος
ποῦ τοὶ ταβέρνες τοιχογραφῶ
ὁ δόλιος πετυασμένο;

Ὅτι, κ' ἂν βγάλω δὲν μπορῶ
ἐπὶ τὴν νύκτα σὶὰ τῶ
ἀπὸ τὸ καὶ τὸ τῶ φασί
λιγὰν νὰ ξεσκάσω.
Νικολέτος: Προβιά τοῦ δὲν βαρύνει...
Καὶ ποτ' ἐγὼ ἀξιώθηκα
λίγες δεκάρες πᾶχω
νὰ τοὶ μετῶ ἄνα χαιρειῶ
μετὸ κορσὶ τὸν Βάκχου;
Ἄν-εἶχες νὰ με υπάλασες
γι' ἀπόψε σὺ Προβιά ποῦ
δὲν θάβγαίνεις ἀς βεβαῖω
ποτέ ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

ΓΙΑ ΤΗΝ «...»
Δὲν κίθεσαι νὰ πλῆνης
κυρὰ μου τὰ παιδιὰ σου
παρὰ μοῦ σουκατσῆρες
καὶ χάνεις τὰ μυαλά σου;
Ἡγορήθην ὁ κερὸς σου
καὶ μὴ μοῦ κορτεγκιότης...
ἐξάρωσε ὁ κερὸς σου
καὶ μὴ με κορρονότης.
Τὶ πόθερες μοῦ θῆνεις;
καὶ γέλλῃ τὸν φασί...
Ἡενάρα τῶ φασί;
κ' εἶσαι γὰ τὰ σκουπίδια.
Γελίστηκα σὸν σ' εἶδα
γιὰ πρώτη μου φορὰ
ἐνόμισα πῶς εἶδα
ἄγγελο μετὸ φτερὰ.
Μὴ θάττινε σκοτίδι
ποῦ μεῦρηκε ὁ μπαλᾶς
νὰ πᾶρω γὰ Ἄφροδίτη
τὸ δαίλοιο ὁ...φουκρᾶς;
ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΛΕΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΘΕΡΙΟΥ

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐτηκόσια εἴκοσι
καὶ πέντ' ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμηοὶ σκοτώνονται
γὰ κέρματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἢ «Σπίθα» μᾶς
βδομαδιαία θάναι
καὶ ὅσοι τὴν διαβάθουνε
ἄτὰ γέλοια θὲ νὰ σκάνε.

Τὸ φύλλο ποῦ πουλιέται
κ' ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτὰ πενήντα θὰ πουλιέται
τὸ φύλλο μᾶς ἄτὴν ἀγορὰ
ποῦ σὰν κ' αὐτὸ δὲν ξαναδῆγῃ
ἄτὴν Κέρκυρα καμρὰ φορὰ.

Συνδρομὲς γὰ ἓνα χρό-
νο καὶ γὰ ἕξ μῆνες
μόνο.

Γὰ ἓνα χρόνο εἴκοσι
δραχοῦλες θὰ μετρήσῃ
ἐκεῖνος ποῦ ἄτὴν «Σπίθα» μᾶς
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.

Κ' ἂν ἦναι καὶ ἐξάμηνος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχοῦλες δέκα μοναχὰ
ἄτὰ χερίᾳ μᾶς θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέφονται ἄτὴν «Σπίθα» μᾶς
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσῳ γὰ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μᾶς
—κ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν μᾶς—
ζητοῦμε ἀπὸ πρωτῆτερα
ἐπιεικὴ τὴν κρίση
κ' ἔτσι ποῦ λέτε ἢ «Σπίθα» μᾶς
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ Αἵρου 1
» Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ὅποιος τὸ φύλλο μᾶς κρατεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεται συνδρομητὴς
καὶ δίχως νάχη κέφι.

ΦΡΑΝΑ περασμένα
μὰ δραχμὴ τὸ ἓνα.

Φύλλα περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δραχμὴ τὸ ἓνα
εἰς τὸ χερί θὰ μᾶς σκάσῃ.

Προβλεπόμενα: Πάρε μορὲ ἓνα δίφραγκο
καὶ τράβα νὰ μασήσῃς
καὶ ἄτὴν Νανάη ἄμ' ἀποφῆς
κόπῃσας νὰ μεθῆσῃς.

Κουίν

Ἄτὴν κινεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ
σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τῶρα;
ἴδου τὸ μέγα πρόβλημα
σὲ τούτην θῶ τὴ χώρα.

Κάθε πρῶτ' ἄτὴν σπῆτι μου
ταλλαροφύλακτος
γὰ πρῶν πᾶσ' ἄτὴν μαρκᾶ
μὲ φουρία ἄκαθῆτος

Κ' ἂν βροῦ φράδα ἔχει καλῶς
τὰ τάλλαρά μόν δίνω
καὶ τὸ πανί ὁποῦ κρατῶ
γρομίζοντας τοῦ δίνω

Ἄφοῦ κάμω ὑπόκλησι
σὲ κινὸν ποῦ μ' ἔχει γδάσει
καὶ μοῦδωσε χαριστικῶς

νὰ φάω ἄτὴν λίγο φάει

Ἄλλοιῶς ἄτὴν μύνηκα τοῦ καλοῦ
καὶ φίλου Δελλαπόρια
τραβᾶ ἀμείσως καὶ κοχᾶς
ζητῶ ἀπ' τὴν μουκτιπόρια

Φεύγω ἀπὸ ὁῶ χαρούμενος
κ' ἀπὸ τὸν ἄγιο Ἀντώνη
νὰ συμπληρώσω ὁ φουκαρῶς
ἄτὴν πιάσσα πᾶσ' τὸ πρῶνι

Καὶ μπαίνω ἄτὴν μπακάλικο
τοῦ εὐγενεσιτάτου Τόλη
—ποῦ ἐκεῖ πάντα μᾶζεύονται
οἱ ταλλαράδες ὅλοι—

Καὶ πέρω τὸ συμπλήρωμα
μὲ ἄτὴν ταλλαράκια
καὶ βᾶζω μέσα ἄτὴν πανί
ποῦ εἶναι τὰ φράδακια

Ἄφινω γαῖα σὲ τούτονε
καὶ πᾶσ' γὰ τὸ κούλουρες
ἄτὴν φούρο τοῦ Μετλληνοῦ
ποῦ δίχως χαίρετούρες

Μοῦ δίει τὸ καθημερινὸ
φραμί γὰ τὸ φαί μου
ζεστό—ζεστό κ' ἀλλοίμονο
καρτὸ γὰ τὸ πουγγί μου

Φεύγω ἀπὸ ὁῶ μὲ τρεῖς δραχμῆς
καὶ πέρω τὰ τσιγάρα
ἀπ' τοῦ Πουλή τοῦ φίλου μου
νὰ βγάλῃ μὰ δεκάρα

Κ' ἀφοῦ μείνω ἀπένταρος
ὄλοῦσα ἄτὴν σπῆτι
τραβᾶ μὲ νευρικὴ πολλή
καὶ κόκκινη τὴ μύτη

Κ' ἔτσι ποῦ λέτε τὸ φαί
καθημερινῶς μὲ τρώει
ὁποῦ νὰ πάσῃ ὁ διάολος
τῶν πωλητῶν τὸ σόλ!...

Σατάν

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ
ΓΡΟΝΘΟΚΟΠΗΤΑΙ ΣΥΖΗΤΩΝ

Ἦτανε πρῶτ' ἀκόρη
κ' ὁ Ἀρχιμανδρίτης εἶχε θυγῆ
γὰ νὰ πᾶ τὰ γελιάδρα,
καὶ τὰ γίδρα νὰ ἰδῆ

Τὸ κοπάδι ἐδοκίμασε
κατ' ἐκείνη τὴ στιγμή,
κ' ὁ παπάς μᾶς γονατίζει
δίχ' νὰ προσευχηθῆ

Ἄφρησ' σκόθη ὁ Ἀρχιμανδρίτης
κ' ἔτρεξεν ὡστὴν σκυλί,
γὰ νὰ ἰδῆ κάποιους ἀπίστους
ποῦ τὸν φώναζαν τσοπάνο
ληστὴ καὶ χελικιστὴ

Βρέ γουμάρα, τοῦς φωνάζει,
ἄπιστ' ἀντεχελικισταί
πὼς τολμάτ' νὰ μιλήσῃ
γλῆναν' ἄγιο σὰν κ' ἐμέ;

Ἐγὼ εἶμ' Ἀρχιμανδρίτης
καὶ Δεσπότης θὲ γενῶ,
ἂν καὶ θόστω τὰ γελιάδρα
εἰς ἐσὸτο τὸ θουνο

Τὸ θὰ ζήτω χίλια χρόνια
τρώοντας μάννα ἀπ' Οὐρανό,
ἐνῶ σὲ; μέσα ἄτὴν τῆρο
χῶμα θὲ τρώεσθω φρωμερῶ

Στὴ συζῆσις πηλοθῆκα
καὶ ἀρπάχθηκα ἄτὴν χερί,
μπίτσους ὁ Ἀρχιμανδρίτης
καὶ γροθῆς ἔφαγε πλέρι

Ἄπ' τὸ Βιγγελλὴ τὸ Διάκο
εἰς τὸ σταῦλο ὠδηγήθη,
κ' οἱ Ἀντεχελικισταί νὰ σκάσουν
ἄτὸς Προφῆτης ἐδεθήθη.

Διαβολικὴ Γαρ—Ἰταῖς

Ἡ νέα κόρη
τῆς μάδας τὸ φάει

Ἦτανε ὁκτώδεκα χρόνια
καὶ πᾶσε ἄτὴν Σχολεῖο,
τὸ νοῦ ἔχει ἄτὴν ἔρωτα
καὶ ὄχι ἄτὴν βιβλίο

Σὺν προαδ' ἔδει ὁ δίσκικλος
σύνταξι κ' ἱστορία,
ἢ Κόσλα καταγίνεται
ἄτὴν ἀλληλογραφία

Ποτὲ δὲν πρῆναι Σύνοψι
ποτὲ δὲν λ. βανίτζε,
δὲν προσκυνοῦ ἄτὴν ἄγιο,
γὰ ψάρεμα γυρίζε

Ἦχει κομμένη τὴ μαλλιά,
μυτιγυμν' εἶναι ἡ κόρη
μὲ φῶρεμα κοντόστενο
καὶ μισάζει σὰν ἄγορι

Τέτοι' ἀπὸ νοικοκυρῶ
δὲν ξέρεσι, οὔτε μαθαίνει,
νεῖς γονατῶς μαθηματῶ
ἀπ' τὴ μαριμὰ τῆς πέρι

Ἀφροίμικη καὶ ἄθροσκη,
φύλαξη σὰν γαλιάντρα,
μέρα καὶ νύχτα σκέπτεται,
πὼς νὰ φτῆσῃ ἄντρα

Λοῦτα, μῶδες καὶ θέατρα
ἢ σημερινῆς κοπέλλης
ζητοῦν, καὶ δὲ χροστῆνουνε
πίστες καὶ κεραιμέλλης

Ἄντρα νὰ πῆσῃ μορφονῶ
ἢ νέα κόρη θέλει
κ' ἂν δὲν τὸν θέλει ὁ μπαμπᾶς
ὄλογο τὴν ἔμελει.

Εἰς ἓνα χρόν' ὁ μορφονῶς
ἀφίνει τὴν κυρία
καὶ γάρνει μ' ἓνα κόπανο
ἄτὴν πατρικὴν οἰκία

Περνοῦν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιᾶς
κ' οὔτε Στυροῦ δὲν κίνου,
θηρηκεῖα καὶ εὐσέβεια
οὔτε ἄτὴν νοῦ τοῦς θάνου

Πὸ ρίψιμο καὶ μαγεριῶ
δὲν ξέρουσι οὔτε νὰ φᾶνε
ξέρον ἄμω; λεπτομερῶς
πὼς τὴ πιεθῆ γενῶνε

Ἡ κόρη παρεξέκρινεν
ἀπ' τὸν προορισμὸ τοῦ,
ὅπως καὶ ἢ μαννίθης τοῦς
ἀπὸ τὸν ἰδικὸ τοῦς

Προορισμὸς τῆς γυναικῶς
εἶναι νὰ μὲνῃ σπίτι,
αὐτὰ τὸ Ἐδαγγέλιο
ἄτὸν κόσμο δικηρῶνται

Κ' ὄχι νὰ τρέχουσι ὁῶ κ' ἐμεῖ,
Γυμνάσια, Σχολεῖα,
νὰ σέρωνται γυροδουναίς
νέους εἰς τὰ Γραφεῖα

Ἄπὸ γυναικῶ τῆρα
καὶ τὴ νοικοκυρία,
τὰ ἔθνη προσδεύουσι
καὶ πᾶνε ὄλα ἔρη

Σ' ἐμᾶς εἰς τὸν κατήφορο
ποῦ ἢ γυναικῶ ἔχει πάρη
γρήγορα τὴν Ἑλλάδα μᾶς
ὁ διάολος θὰ τὴν πάρει.

Ἐωσφόρος

Μονάχη HENTE φίλους τοῦ
Σπῆτι ἄτὴν ἔγραψα
ὅσοι μᾶς ἀγαποῦσι
θὰ τούρκεται κ' εὐθείας
κ' ἀμείσως νὰ μᾶς γράψῃ
ἄτὴν ἄκαθῆτος

Παρακαλοῦνται θερμοῦς οἱ κ. κ. συν-
δρομηταί τοῦ ἐξωτερικοῦ—οἱ καθυστε-
ροῦντες μέχρι σήμερον τὴν συνδρομὴν
των—ὅπως μᾶς ἀποσιτίλωσι ταύτην τὸ
γρηγορώτερον διὰ συστημένης ἐπιστολῆς
ἀναλογιζόμενοι τὰ τρομακτικὰ ἔξοδα ποῦ
συναντῶμεν διὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ φύλλου.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΘΥΡΙΑΣ